

hvorpaa Alt kommer an, det kommer an paa, hvorvidt vore Kunstnere ville hjælpe os til at faae Nordflesvig tilbage eller ikke. Jeg siger ikke dette, fordi jeg tror, det er nødvendigt, at vort Forhold til Preussen netop skal være fjendtligt. Lige saa lidt som jeg vil give de Herrer Ret, der tale om Danmarks neutrale Stilling — for mig staaar dette Spørgsmaal ikke som praktisk at arbejde paa, lige saa lidt som det rimeligvis vil være af praktisk Betydning, om vi opnaa noget Saadant paa Papiret — ligesaa enig er jeg med det ærede Medlem for Aarhus Amt (S. Winther) i, hvad han sagde om vort Forhold til Preussen. Ogsaa for mig stiller det sig som det Unselige og Sandsynligste, hvad der forleden Dag blev sagt af dette ærede Medlem, Noget, hvori jeg kan give ham fuldstændig Ret, at der i det Hele taget tale om, at vi nogensinde ville faae Nordflesvig tilbage, maa det maaske endog saa snarest være med Preussen. Men ganske vist vilde maaske snarest netop et saadant venstabeligt Forhold til Preussen være Grund til, at vi skulle træffe færegne Bevebningsforanstaltninger, det kan i altsald være en Mulighed. Grunden, hvorfor jeg imidlertid nævner dette, er kun for at fremhæve, at de udenlandske Forhold nødvendigvis maa udøve en betydelig Indflydelse paa vor Opfattelse af denne Sag. Det er en ny Grund til, at jeg for mit Bedkommende meget nødt vil gaa med til i Diebliffet at binde os til Mere, end hvad der er det Allernødvendigste, at binde os til Mere end til de Ting, hvorom vi lettest og snarest kunne blive enige, og som man ogsaa bedst maa kunne skaffe tilveie i den nærmeste Tid. Der er altid Grund til at haabe, at jo flere Aar der gaar hen, inden disse Forhold blive ordnede, i desto klarere Lys ville vore Opgaver komme til at staa, der vil da altid blive givet flere Bidrag til at bedømme, hvorlangt man i det Hele taget skal gaa i denne Henseende. Hvorledes har man ikke, naar Forholdene i Udlandet vare af en færegen faretruende Karakter, henvist os til, at Diebliffet krævede Opoffrelser, og hvor mange Gange har man ikke sagt, at netop de færegne Forhold i Udlandet krævede saadanne Opoffrelser af os. Nu taler man i en anden Tone, nu, da Forholdene i det Hele taget ere rolige; nu siger man til os, at vi slet ikke skulle bryde os om Forholdet til Udlandet. Jeg kan ikke gaa ind paa denne Betragtning, det er en Synsmaade, som gjør, at jeg for mit Bedkommende ialfsald er tilbøjelig til at vise mig noget mere tilbageholdende, end jeg ellers vilde være. Jeg tilstaaar, at saameget jeg end beklager det politiske Forhold, vi ere inde i, og saa iverig jeg har været med til at bekæmpe de Herrer, som man jo ikke her kan give nogen anden Benævnelse end de Herrer paa den anden Side, saa vel her som ved Valgene og andre Steder, lige saa meget glæder det mig oprigtigt talt, at de have ladet os spare Saameget. Hvor det gjælder Sparommelighed,

kan jeg i Modsetning til de andre store politiske Spørgsmaal sympathisere med de Herrer, og det, at vi have en saa overordentlig god Finants-tilstand, hvad jeg sætter stor Pris paa, det, at vi i adskillige Aar ikke ere gaaede med til de store Udgifter, det skyldes mest den iøvrigt saa mislige og beklagelige Partistrid, som vi befinde os i. — Grunden, hvorfor jeg har bedet om Ordet, var ikke saa meget for at gjøre disse Aar enkelte Betragtninger gjældende, skjøndt det ganske vist forekom mig, at jeg havde nogen Grund til at motivere den Maade, hvorpaa jeg vil stille mig ved Afstemningerne. Fremfor Alt var det for et Diebliff at dvæle ved de finantsielle Forhold og særligt da ved de Udtalelser, vi forleden hørte fra den hittede ærede Conseilspræsident. Thi, som sagt, medens jeg ganske vist ubetinget er villig til at give visse Bevillinger her, om jeg end maaske i Diebliffet vil være noget mere tilbageholdende end det ærede Mindretal, tilstaaar jeg, at efter den Maade, hvorpaa Conseilspræsidenten har stillet sig til de finantsielle Forhold her, er jeg mest tilbøjelig til at sige Nei til enhverjomhelst Fordring, som Regjeringen stiller om ekstraordinære Udgifter paa dette Omraade. Jeg deler vel heller ikke ganske den finantsielle Betragtning, der er gjort gjældende af den ærede Ordfører for Flertallet. Han dvælede væsentligst ved Budgettets formelle Side, ved det Overstud, der fremgaar, saaledes som vort Budget formelt er opstillet. Det har imidlertid for mig mindre at sige. Naar vi se paa, hvad vi kunne vente os, efter hvad der er udtalt i Budgettet, kan jeg alligevel paa ingen Maade komme til det samme Resultat som den ærede Finantsminister, at det er forsvaerligt uden nye Indtægtskilder at binde os til disse store Udgifter, som her er Spørgsmaal om. Naar man tager Finantslovsforslaget i sin Haand, saaledes som det er forelagt af Regjeringen, vil man se, at de almindelige løbende Indtægter og Udgifter ville give et Overskud af 800,000 Kr. Men ganske vist vil der komme et yderligere Overskud tilstede, naar man regner paa en anden Maade. I § 27 nævnes der saaledes en Sum af 9¼ Millioner Kr. til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld. Af disse 9¼ Millioner Kr. ere omtrent 4 Millioner Kr. anvendte til Sernbaner og andre lignende Arbejder. Naar vi nu ville regne efter den ingenlunde for lave Maalestof, som vi altid pleie at anlægge saavel fra Regjeringsbordet som fra Medlemmernes Side, maa det som finantsielt Aktiv paa ingen mulig Maade opføres til mere end sin halve Værdi, og særligt da ikke disse Sernbaner, vi i de sidste Aar have bygget. Naar vi altsaa trække Galodelen af de 4 Millioner fra de 9¼ Millioner, faae vi tilbage 7¼ Millioner Kr. Naar jeg saa ser hen til, hvad der af vore Aktiver er anvendt, er taget til Indtægt, og det med fuld Føie, til Erhvervelse af Formue og Afdrag paa Gjæld, altsaa til Forbedringen af vor Til-